(గత సంచిక తరువాయి)

ఒక రోజు జోగారావు కనిపించి చెప్పాడు "బాబూ! నిన్న రాఘవరావుకి గుండె నొప్పి వస్తే రైల్వే హాస్పిటల్ లో చేర్చారు" అని. పరుగున నేను అక్కా వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. లక్ష్మి చెప్పింది మొన్నరాఘవ బావ రాత్రి ఒంటి గంట వేళప్పుడు లేచాడట. మంచి నీళ్ల కోసం వెళ్తుండగా దబ్బున నిలువెత్తు మనిషి కింద పడి స్పృహ తప్పాడట. మొహం మీద నీళ్లు చల్లి కొంచెం సేపు సపర్యలు చేసిన తర్వాత బావకి స్పృహ వచ్చిందట.

అక్క చాలా ఆందోళన పడి వెంటనే తాతగారి దగ్గరకెళ్ళి చెబితే అంత రాత్రి వేళ, ఆయన అక్కా వాళ్ళింటికి తన హోమియో మందుల డబ్బాతో వచ్చి బావకి మందులు ఇస్తూ కూర్చున్నారట. కొంత సేపటికి బావ బాగానే కోలుకున్నాడట. తెల్లవారగానే తాతగారు బావని రైల్వే హాస్పిటల్ లో చెకప్ చేయించమన్నారట.

లాలాగూడ రైల్వే హాస్పిటల్ చేరగానే వాళ్ళు బావని బాగా పరీక్ష చేసి వెంటనే ఐ.సి.యూలో చేర్చి ట్రీట్మెంట్ మొదలు పెట్టారట. చిన్నవాడైనా వంశీ కంగారు పడకుండా వాళ్ళ నాన్న దగ్గర ఉండటం చూసి కార్డియాక్ డాక్టర్ గారు మెచ్చుకున్నారట.

నేను అక్కతో వెంటనే హాస్పటిల్ కి వెళ్లి బావను చూస్తానంటే "నేనిప్పుడే అక్కడి నుంచి వచ్చాను రా! ఇప్పుడు ప్రాణాపాయం నుండి తప్పించుకున్నారు. కానీ ఆయనకు ఇంకా బాగా నీరసంగా ఉంది. ఇంకా ఎవ్వరూ ఆయనని కలవటానికి వీలు లేదు. కాబట్టి ఆయనని రెండు మూడు రోజుల తరువాత డిశ్చార్జ్ చేస్తారు కదా, అప్పుడు ఇంటి దగ్గర కలుద్దువు గానీ" అనింది.

ఏ దురలవాట్లు లేని బావకి ఇంత చిన్నవయసులోనే నలభై రెండేళ్లకే హార్ట్ ఎటాక్ రావడం అందరికీ చాలా

ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఎక్కువ సేపు కూర్చుని పని చేయటం తోటి, పని ఒత్తిడి వల్ల ఇలా జరిగిందేమోనని అన్నారు.

తన చిన్న చెల్లెలు వ్యవహారం వల్ల కూడా మానసికంగా ఈ మధ్య బావ బాగా కలత చెందాడని తెలిసింది.

ఒక వారమయ్యాక బావ ఇంటికి తిరిగి వచ్చాక కలిసాను. బావ "ఏం బాబూ, బావున్నావా" అని అడిగాడు. నేను "బావున్నాను బావా. మీరు నీరసంగా ఉన్నారు, బాగా విశ్రాంతి తీసుకోండి" అని చెప్పి త్వరగానే బయటికి వచ్చేసాను.

అక్కతో నేను బావకి ఏం సహాయం చేయగలనని నిట్టూర్చాను. అక్క "ఏం ఫరవాలేదు రా! మేమంతా ఉన్నాము కదా. రామేశ్వరి అత్త కూడా వచ్చింది. ఇంకా నీకు తెలుసు కదా నా మరుదులందరూ కూడా ఆయనకు ఎప్పుడూ సహాయంగా ఉంటారు. నాకేమీ దిగులు లేదు" అంటూనే కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది.

ఎంతైనా అక్క కూడా చిన్నదే కదా, పిల్లలు కూడా చిన్నవాళ్ళే. అందువల్ల అందరూ బాగా ఆందోళనగా ఉన్నారు. ఈ విషయమే ఆలోచిస్తూ ఇంటి వైపు నడుస్తున్న నాకు దూరాన చిట్టి కనపడ్డాడు. తానూ నన్ను చూసాడు కానీ చూడనట్లే మొహం పెట్టి మెల్లిగా పక్క సందులోకి జారుకున్నాడు.

చిట్టి నన్నీ ఊబిలోకి లాగి తాను అమాయకుడిలా, పెద్దమనిషిలా బయట చలామణి అవుతున్నాడు. చిట్టి వ్యవహారమే వేరు. తనేదో రైల్వే ఆఫీస్ పనుల మీద క్యాంపులకి నెలల తరబడి దూర ప్రాంతాలకు వెళ్తాడని చుట్టు ప్రక్కల వాళ్లకి, బంధువులకీ అభిప్రాయం కలిగించాడు. అలాగే తరచు బయటికెళ్తూ రాత్రి వేళల్లోనే ఇంటికి తిరిగి వచ్చేవాడు.

ఘరానా మనుషుల వ్యవహారం పకడ్బందీగా ఉంటుంది. కొంత మందికి వీరి మీద సందేహం కలిగినా నేరుగా దీని గురించి అడగడం గాని, ఆరా తీయటం గాని చేసే ధైర్యముండదు.

ఎప్పుడూ క్రొత్త చోట్ల అప్పులు చేయటం, ఉద్యోగాలు, పనులు చేసి పెడతానని జనాల దగ్గర డబ్బులు రాబట్టి తరువాత క్యాంపులకు వెళ్లినట్లు తప్పించుకు తిరగటంలో చిట్టి బాగా ఆరితేరాడు. పొరపాటున అప్పుల

వాళ్ళు ఎదురు పడినా ఏ మాత్రం తొణకకుండా దర్జాగా తిరిగి వారి మీదకే ప్లేట్ ఫిరాయించే వాడు.

కానీ ఈ వ్యవహారం ఎల్ల కాలం సాగదు కదా. కొన్నాళ్ళకి ఈయన బాధితులు ప్రక్కనే ఉన్న కేశవ ఇంటికి వెళ్లి తాతగారిని కూడా కలిసి ఆయనకు తమ గోడు వెళ్లబోసుకోవడం ఎక్కువయ్యే సరికి తాతగారు తీవ్ర ఆగ్రహంతో చిట్టిని కొట్టడానికి వెళ్లారు.

వయసు పైబడ్డ తాతగారు చిట్టి విషయంలో బాగా బలహీన పడ్డారు. ఎంతో ఆవేదనకు లోనైన ఆయన చిట్టితో మాట్లాడడం గానీ, వాళ్ళింటికి వెళ్ళటం గానీ పూర్తిగా మానేశారు. కొన్నాళ్ళకి తాతగారికి తెలిసింది చిట్టిని రైల్వే ఆఫీస్ అధికారులు పని లోంచి సస్పెండ్ చేసారని. ఆయన చాలా బాధ పడ్డారు.

చిట్టికి అప్పటికే ముగ్గురు పిల్లలు పుట్టారు. స్కూల్ కి కూడా వెళ్తున్నారు. తాతగారు వాళ్ళ గతేమిటని దిగులు పడ్డారు. బాగా ఆలోచించి చిట్టి భార్య పద్మజని తను పదవ తరగతి పాస్ అవ్వటం వలన అందుకు తగిన టీచర్ ట్రైనింగ్ లో చేర్పించి, ఆ తరువాత తనకు తెలిసిన స్కూల్ లో ఉద్యోగం ఇప్పించారు.

అదే నా విషయంలో మాత్రం తాతగారు ఏ సహాయం చేయక నాకెప్పుడూ మొండి చేయి చూపించారు. ఎందుకు ఆయనకు నేనంటే అంత కోపమని నాకు చాలా బాధగా ఉండేది. అందుకే ఎవరైనా ఆయన గురించి గొప్పగా చెబితే, హు! మీకేం తెలుసు ఆయన నా బతుకు ఎలా నాశనం చేసాడో అని విమర్శించే వాణ్ని.

అందరూ ఎప్పుడూ నా తప్పులు బలహీనతలు మాత్రమే చూస్తే, రాఘవ బావ ఒక్కడే నన్నెప్పుడూ బాధ పెట్టలేదు. ఎప్పుడైనా అత్యవసరమైనప్పుడు బావ ఆఫీసుకు వెళ్లి డబ్బులడిగే వాణ్ని. పాపం తనకున్న పెద్ద కుటుంబ బాధ్యతలు, ఆర్ధిక పరిమితుల దృష్ట్యా వీలైనంత ఆదుకునే వాడు. అంతేగానీ డబ్బులిచ్చాడు గదాని హిత బోధలు చేసేవాడు కాదు. అందుకే నాకు బావంటే చాలా కృతజ్ఞత, గౌరవం.

ఇప్పుడు బావ ఉన్న పరిస్థితిలో ఇక నాకున్న కొద్దిపాటి సహాయం అందే అవకాశం కూడా పూర్తిగా సన్నగిల్లింది. ఐనా ఇక మీదట ఏమైనా సరే అక్కని బావని డబ్బులడిగి ఇబ్బంది పెట్టకూడదు అని గట్టిగా అనుకున్నాను.

బావ ఆరోగ్యం ఇంకా ఆర్థిక స్థితిని దృష్టిలో పెట్టుకున్న నా పెద్ద మేనకోడలు లక్ష్మి డిప్లొమా కోర్స్ చేసి, పద్దెనిమిది ఏళ్లకే స్టెనోగ్రాఫర్ గా ప్రైవేట్ ఉద్యోగంలో చేరింది.

మా బంధువులందరూ ఆడపిల్ల ఇంత చిన్నవయస్సులోనే ఉద్యోగం చేయడం చాలా గొప్పగా చెప్పుకుని మురిసిపోయారు. కొన్నాళ్ళకి నాకూ ఈ విషయం తెలిసి అక్క వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను దాన్ని అభినందించడానికి. ఉద్యోగం చేసే అమ్మాయైతే తక్కువ కట్నంతో పెళ్లి జరిగే అవకాశముండేది అప్పట్లో.

నేను "మీ నాన్నకు నీ పెళ్లి భారం తగ్గిస్తున్నావు. నీవింకా బాగా వృద్ధిలోకి రావాలి" అని మనస్పూర్తిగా లక్ష్మిని ఆశీర్వదించాను. "మావయ్యా చాలా థాంక్స్! నాకివ్వాళే మొదటి జీతం ఇచ్చారు" అని లక్ష్మి చాలా సంతోషంగా చెప్పింది.

"ఏదీ మరి సెలబ్రేషన్ ఏంటీ" అని నేననగానే అది కూడా "రెడీ మావయ్యా! నేను ఆఫీస్ నుంచి వచ్చేప్పుడు జిలేబి ఇంకా మిరపకాయ బజ్జీలు తీసుకొచ్చాను. నీకిష్టమైన బజ్జీలు ఇదిగో వేడిగా ఉన్నాయి" అని ఒక ప్లేటులో వెంటనే పెట్టి ఇచ్చింది. లక్ష్మి చూపించిన ఆప్యాయతకి నాకు ఎంతో ఆనందమేసింది.

అక్కా వాళ్లందరితో సరదాగా కబుర్లు చెప్తుండగా బావ కూడా ఆ రోజు త్వరగానే ఆఫీస్ నుంచి వచ్చేసాడు. నేను "కంగ్రాట్స్ బావా! లక్ష్మి అప్పుడే చాలా పెద్దదై పోయింది" అన్నాను. బావ నవ్వుతూ "ఏమనుకున్నావురా మా అమ్మడంటే!" అని మురిసిపోయాడు.

అక్క నన్ను భోంచేసి వెళ్ళమంది. కానీ నేను "లేదక్కా మళ్ళీ వస్తాను" అని బయలుదేరాను. లక్ష్మి నన్ను "ఒక్క నిమిషం మావయ్యా" అని ఇంటి గేటు దగ్గర ఆపింది.

లక్ష్మి"ఇదిగో నీకు నా గిఫ్ట్ మావయ్యా" అని నా చేతిలో వంద రూపాయలు పెట్టి భుజం తట్టింది. నేను "అదేంటే నాకొద్దు. మళ్ళీ ఎప్పుడైనా అవసరమైతే అడుగుతానులే" అంటే, లక్ష్మి "అప్పటి సంగతి చూద్దాంలే నువ్వింక ఏమీ మాట్లాడకు, బయలుదేరు" అని నవ్వుతూ పంపించింది.

చిన్నదైనా అది చేసిన పనికి ఇంకా దాని ఆప్యాయతకి నాకు దుఃఖం ఆగలేదు. నా కన్నీళ్లను ఆపుకుంటూ

చల్లగా ఉండమ్మా అని గబ గబా అక్కణ్ణించి బయలుదేరాను.

కొన్నిరోజుల తరువాత దుర్గ పిల్లలతో ఏదో గట్టిగా ఎవరి మీదో కోపంగా అంటూ ఇంటికి రావడం చూసాను.

"ఏమైంది?" అని అడిగాను. దుర్గ "మీ మేనల్లుడు వంశీ ఏంటి పెద్ద పోజు కొడతాడు. మేమెవరం వాళ్ళింటికి వెళ్లినా పలకరించకుండా వెళ్లి పోతాడు. మీ అక్కయ్యగారు మాత్రం తనకి సాధ్యమైనంత ఏదో ఇచ్చి పంపిస్తారు. ఐనా వంశీ తన సంపాదన ఏమైనా మాకిచ్చినట్టు అలా ప్రవర్తిస్తాడేంటి" అని రుసరుసలాడింది. నాకర్థమయ్యింది నేను వెళ్లకపోయినా దుర్గ తప్పనిసరి అవసరాలకి అక్క దగ్గరకి వెళ్తోందని. వీళ్ళని నేనే పంపించాను అని వంశీ అనుకుంటున్నాడేమో. హు! నేనేం చేస్తాను. వీళ్లకు నేనేమీ చేయకపోగా వీళ్ళు అక్క దగ్గరకి వెళ్లకుండా ఎలా ఆపగలను అని బాధ పడ్డాను.

ఇక మీదట నువ్వు వెళ్లొద్దు. పిల్లలను కూడా తీసుకొని అక్క దగ్గరకి వెళ్లొద్దు అని దుర్గకి చెప్పాను. ఐనా, తను నాకు తెలియకుండా వెళుతూనే ఉందని తర్వాత ఒక సంఘటన ద్వారా నాకు తెలిసింది. దుర్గ ఎప్పుడైనా అక్కా వాళ్ళింటికి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ వంశీ స్నేహితులని చూసేది. అలా వారిని గుర్తు పట్టగలిగిన దుర్గ వాళ్ళు ఎప్పుడైనా బయట కనపడితే పలకరించేది. ఒక వేళ వాళ్ళు బదులివ్వకపోతే తను వంశీ వాళ్ళ అత్తనని పరిచయం చేసుకుని చనువుగా మాట్లాడడానికి ప్రయత్నించేది. ఇంకా ఊరుకోకుండా వంశీ బాగా చదువుతున్నాడా అని వాళ్ళని అడిగేది.

అసలు నన్నే ఎవరికీ పరిచయం చేయడం ఇష్టపడని వంశీకి దుర్గ ఇలా అనవసరంగా తన స్నేహితులతో చనువుగా ప్రశ్నలేయడం తెలుసుకుని విపరీతంగా కోపం తెప్పించింది. అక్క నాతో తర్వాత చెప్పింది. వంశీ వెళ్లి అక్కతో గొడవ పెట్టుకున్నాడట "అసలు నా విషయంలో ఆవిడ ప్రమేయమేంటి? నేనసలు వీళ్ళు నాకు చుట్టాలని చెప్పడమే ఇష్టం లేనప్పుడు వీళ్లేంటీ దరిద్రం" అని ఆగ్రహంతో ఊగిపోయాడట.

మెడికల్ కాలేజీలు నిర్వహించే ప్రవేశ పరీక్షలో వంశీ చాలా కొద్దిపాటి తేడాతో అర్హత కోల్పోయాడు. దీనితో వాడు చాలా నిరుత్సాహ పడ్డాడు. మెడికల్ కాలేజీ ప్రవేశ పరీక్షలో ఉత్తీర్ణత సంపాదించాలంటే చాలా కఠిన ప్రిపరేషన్ అవసరం. కానీ వంశీకి దానికి కావలసిన ప్రశాంత వాతావరణము ఇంటి దగ్గర ఉండేది కాదు.

ఎప్పుడూ ఇంట్లో ఎవరో ఒక బంధువుల తాకిడి, నా గొడవ, బావ అనారోగ్యంపై ఆందోళనతో వంశీ కఠిన

పరీక్షకు కావలసిన విధంగా ప్రిపేర్ అవ్వలేకపోయాడు. అసలే మెడికల్ కాలేజీలో సీటు రాలేదని ఎంతో దిగులుగా ఉన్న సమయంలో తన విషయంలో దుర్గ కెలకడం వంశీ తట్టుకోలేక పోయాడు.

అందుకే వంశీ "అమ్మా! ఇంకోసారి ఇలా జరిగితే నేనూరుకోను. నువ్వు వాళ్లకు చెప్పు అసలు నా విషయంలో కల్పించుకోవద్దని ఇంకా అనవసరంగా మన ఇంటికి రావద్దని" అక్కతో చాలా గట్టిగా చెప్పాడట.

నా దురదృష్టం. అనుకోకుండా ఇదే సమయంలో చిట్టి అక్రమ వ్యవహారం గురించి ఒకసారి పోలీసులు అతనింటికి వెళ్లి విచారించారు. ఆ సందర్భంలోనే నా గురించి కూడా మామూలుగా వాకబు చేసి నా అడ్రస్ తెలియక పోవటం వలన ఎవరో చెబితే అక్కా వాళ్ళింటికి వెళ్లి నా గురించి అడిగారట. పోలీసు వాళ్ళకి ఆ సమయంలో అక్కడే ఉన్న వంశీ తన కుటుంబం నాతో సంబంధం ఎప్పుడో తెంపేసుకుందని, నేనెక్కడుంటానో కూడా తెలియదని ఈ వ్యవహారాలలో ఇక నుంచి ఇబ్బంది పెట్టద్దు అని చెప్పాడట.

పోలీస్ వాళ్ళు వెళ్ళిపోగానే వంశీ అగ్గి మీద గుగ్గిలమయ్యాడు. మొదటి నుంచీ గొప్పగా బ్రతకాలని తన సమూహంలో మిన్నగా ఉండాలని తపించే వంశీకి ఈ పరిణామాలు అస్సలు మింగుడు పడలేదు.

వంశీ అక్కతో "నువ్వేం చేస్తావో నాకు తెలియదు. వాళ్ళని ఇక రావద్దని చెప్పు. నీకు ఎప్పుడైనా వీలైతే ఆర్థిక సాయం చెయ్యి. కానీ నాకు మాత్రం వీళ్లకు బాగుపడే లక్షణాలు కనిపించట్లేదు" అని ఆవేశ పడ్డాడట. వంశీ ఎప్పటినుంచో ఈ విషయమై తనతో గొడవ పడుతున్నా, ఏదో సర్దుకు పోతాడులే అని భావించిన అక్క వాడి మాటలతో ఖిన్నురాలయ్యింది.

"నేను కాకపోతే మావయ్యకి ఇంకెవరున్నారురా వాడికీ కష్టకాలంలో" అని నచ్చచెప్పటానికి చాలా ప్రయత్నించింది.

ఇంకా అక్క "ఐనా ఇది నాకు, నా తమ్ముడికి సంబంధించిన వ్యవహారం. ప్రతి దానికీ మీరు చెప్పినట్లే జరగాలా" అని కోపంగా వాదించింది.

కానీ వంశీ "మావయ్య కుటుంబ పరిస్థితి ఎప్పటికీ బాగు పడదు. ఇంకా ఈయన గారి ఘన చరిత్ర వల్ల మాకూ తల వంపులుగా ఉంది. వీళ్ళు ఇక నుంచీ మనింటికి రావటానికి అస్సలు వీల్లేదు" అన్నాడట.

"ఐనా నీకు నాన్న ఆరోగ్యం ముఖ్యం కాదా? ఇంకోసారి మావయ్య ఇంటికొస్తే నేను ఈ ఇంట్లో ఉండను" అని హెచ్చరించాడట.

"కాదంటే నేను కావాలో మావయ్య కావాలో తేల్చుకో" అన్నాడట వంశీ.

ఆ రాత్రంతా విపరీతంగా ఏడ్చింది అక్క. వంశీ తీవ్ర ఒత్తిడితో అమితంగా బాధపడ్డ అక్క ఒక భయంకర నిర్ణయం తీసుకుంది. ఆ మరునాడు ప్రొద్దున్నే నాకు అక్క నుండి కబురందింది. అక్క వాళ్ళింట్లో పాలు పోసే అతనికి నా ఇల్లు తెలుసు. అతనితో నన్నుసాయంత్రం చీకటి పడ్డాక కలవమన్నానని చెప్పి పంపింది.

ఏంటబ్బా! అక్క ఎందుకిలా పిలిచింది అని నేను కంగారు పడ్డాను. బావకేమైనా ఒంట్లో బాగోలేదా అని ఆలోచిస్తూ అలాగే అక్క వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. నా కోసమే ఎదురు చూస్తున్న అక్క నన్ను ఖాళీగా ఉన్న వాళ్ళింటి పక్క స్థలంలో చెట్టు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళింది.

అప్పుడు చూసాను అక్కను దగ్గర నుండి. అక్క మొహం బాగా ఉబ్బిపోయి ఉంది. కళ్ళు బాగా వాచి ఉన్నాయి. "ఏంటక్కా! ఏమైంది?" అని ఆదుర్దాగా అడిగాను.

అక్క "బాబూ! నీకెలా చెప్పాలో తెలియట్లేదు" అని వంశీ తనతో పెట్టుకున్న విపరీతమైన గొడవ గురించి చెప్పింది. అక్క అనింది "బాబూ! చిన్నప్పుడు నువ్వు ఇంట్లో వాళ్ళతో కోపమొచ్చి అలిగి దూరంగా వెళ్లిపోతుంటే, నేను నిన్ను బుజ్జగించి తిరిగి తీసుకొచ్చేదాన్ని. కానీ పెద్దయ్యాక నా జీవితంలో దీనికి విరుద్ధ పరిస్థితి వస్తుందని కలలో కూడా ఊహించలేదు"

అక్క మాటలు అర్ధమవ్వక ఆశ్చర్యపోతున్న నన్ను "బాబూ! నీకు నేనంటే నిజంగా ప్రేముంటే నేనొకటి కోరుతాను తీరుస్తావా" అని అక్క అడిగింది.

నేను "అదేంటక్కా! నేను చేయగలిగిందేదైనా వుంటే తప్పకుండా చేస్తాను" అన్నాను.

అక్క "ఐతే, ఏదీ నా తల మీద ఒట్టేసి వాగ్దానం చేయి. నీవు మాట తప్పితే నేను చచ్చినంత ఒట్టే" అనింది.

నాకు గుండె దడ దడలాడింది. ఎప్పుడూ నన్నేమీ అడగని అక్క ఇలా ఇంత తీవ్రంగా అడగ్గానే నేను గద్గద స్వరంతో "ఏంటక్కా ఇంతకీ నేనేం చేయాలో చెప్పు" అన్నాను.

అక్క నా చేయి పట్టుకుని తన తల మీద పెట్టుకుని "ఇక నువ్వెప్పుడూ మా ఇంటికి రావద్దు. రానని

మాటివ్వు" అని నా కళ్ళలోకి ధృడంగా చూసి అనింది. నా జీవితంలో ఇటువంటి అత్యంత దురదృష్ట పరిస్థితి కూడా ఎదుర్కోవలసి వస్తుందని నేను కలలో కూడా ఊహించలేదు. ఆ క్షణంలో నా మానసిక వేదనని నేను వివరించలేను.

ఇది నిజం కాదేమో అని అక్కని చూస్తే అర్ధమైంది తను ఇదొక క్షణికావేశంలో తీసుకున్న నిర్ణయం కాదని. ఎంతో మానసిక సంఘర్షణకి గురై తప్పని పరిస్థితిలో అక్క ఈ భయంకర నిర్ణయం తీసుకోవలసి వచ్చిందని. ఆ రాత్రి అక్కా వాళ్ళింటి బయట దీని గురించి ఇక ఏమీ చర్చించడానికి వీలు లేని పరిస్థితిలో, వెంటనే నా మాట ఇవ్వాల్సిన అత్యంత దీన దౌర్భాగ్య క్షణాల్లో, నేను "సరేనక్కా" అని భోరుమని ఏడుస్తూ అక్కడే నేల మీద కూలబడి పోయాను. అక్క కూడా వెక్కిళ్లు పెట్టి ఏడుస్తూ వెంటనే తన ఇంట్లోకి పరుగెత్తికెళ్లి పోయింది.

ఈ తిరుగు లేని పరిణామం నా దురదృష్ట జీవితానికి పరాకాష్ట. దేవుడా! ఏమిటి నాకీ శాపం. ఎన్ని జన్మల పాపం నేను అనుభవిస్తున్నాను అని రోదించాను. అంతలోనే స్పృహ తెచ్చుకుని ఈ సంఘటన మిగతా అందరికీ తెలిసి అక్కని ఇంకా మానసిక క్షోభ పెట్ట కూడదని నిశ్చయించుకుని, అక్కడ నుండి బయలుదేరి నా ఇంటికి ఎలా తిరిగొచ్చానో నాకే తెలియదు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS